

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Soudce Městského soudu v Praze JUDr. Jaromír Jirsa rozhodl ve věci žalobce **PROLUX Consulting Int. s. r. o.**, IČ: 26731908, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 819, zastoupené JUDr. Janou Kudrnovou, Ph. D., advokátkou se sídlem Ostrava, Na Hradbách 3, proti žalovanému **Internet Info, s. r. o.**, IČ: 25648071, se sídlem Praha 4, V Štíhlách 1311/3, zastoupené JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem se sídlem Praha 3, Seifertova 9, o žalobě na ochranu dobré pověsti právnické osoby a zaplacení částky 50.000,- Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku odstranit vlákno zasahující do dobré pověsti žalobce nacházející se na stránkách <http://www.mesec.cz/clanky/chcete-prodat-byt-sam-nebo-s-reality-kancelari/nazory/23237/vlakno/#o54715>.**
- II. Zamítá se žaloba, podle které by soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 50.000,- Kč.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Je nesporné, že žalovaný je provozovatelem portálu www.mesec.cz, na němž byl dne 16. 10. 2006 zveřejněn článek Jana Spilky s názvem „Chcete prodat byt: Sám, nebo s realitní kanceláří?“ a že k tomuto článku byla otevřena veřejná diskuze (chat). Příspěvky do diskuze se dodnes nacházejí na stránkách <http://www.mesec.cz/clanky/chcete-prodat-byt-sam-nebo-s-realitni-kancelari/nazory/23237/vlakno/#o54715> a vyskytují se v nich výrazy směřované vůči žalobci, že „*lže jako svině*“ či „*jak zlikvidovat žalobce*“, „*nikdy jsem si nemyslela jaká jsem s prominutím husa a naletím podvodníkům (myšleno žalobci)*“, „*ahoj, také jsem obětí bezcharakterní a lživé firmy Prolux*“. Soud vzal podle ustanovení § 120 odst. 4 o. s. ř. tato shodná tvrzení za svá skutková zjištění a zároveň je považuje za skutkový závěr, z něhož vycházel při svém rozhodnutí.

Žalobce se domáhá odstranění internetového „vlákna“, na kterém se vyskytují příspěvky uživatelů zasahující podle žalobce do jeho dobré pověsti.

Žalovaný tvrdí, že je sice provozovatelem internetového serveru www.mesec.cz, který je internetovým a zpravodajským portálem, na němž vyšel předmětný článek a byla k němu otevřena diskuze, kterou však neřídí a není možné od něj požadovat, aby kontroloval vyslovené názory a prověřoval jejich správnost.

Z kopie prohlášení ze serveru www.realitniunie.cz soud zjistil, že dne 3. 2. 2009 bylo na internetu zveřejněno sdělení Realitní unie (dobrovolného zájmového sdružení realitních kanceláří, jehož není žalobce členem), ve kterém se sdružení distancuje od chování a praktik žalobce a hodnotí je na základě informací z pořadu Reportéři ČT ze dne 2. 2. 2009 jako velmi nereseriozni.

Žalovaný navrhl soudu provést důkaz shlednutím reportáže z pořadu Reportéři ČT ze dne 3. 2. 2009 „Podivné praktiky kanceláře Prolux“ a dále důkazy č. 5 až 9. Soud tyto důkazy neprovedl, protože pro rozhodnutí ve věci je relevantní, že existuje článek „Chcete prodat byt: Sám, nebo s realitní kanceláří?“ a k němu navázaná diskuze, což je mezi stranami nesporné.

Mezi účastníky není sporu o tom, že se v rámci veřejné diskuze na internetových stránkách žalovaného objevily výrazy, že „žalobce lže jako svině“, jedná se o podvodnou a lživou společnost, kterou je třeba zlikvidovat. Jde o výrazy, které se bezprostředně netýkají obchodní činnosti žalobce, zároveň o výrazy vulgární, urážlivé a obsahující výhrůžky.

Podle ustanovení § 19b odst. 3 obč. zák. má každá právnická osoba právo na ochranu před zásahem do dobré pověsti. Dobrou pověstí jsou určité kvalitativní vlastnosti právnické osoby, vyjadřující její charakter a vztah ke společnosti. Předmětnou diskuzí na internetových stránkách, v rámci které byly použity hanlivé a urážlivé výrazy, může být nepochybně zasaženo do dobré pověsti žalobce, konkrétně označením žalující společnosti za lživou, podvodnou, hodnou likvidace.

Internet slouží jako moderní médium k rychlému šíření informací rozličného druhu, kromě jiného i k hodnocení úrovně služeb poskytovaných podnikatelem, jeho vlastností a spolehlivosti. V tomto případě došlo ke střetu dvou práv, a to práva vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu dobrého jména právnické osoby podle § 19b obč. zák. K tomu **Ústavní soud** ve svém **usnesení** ze dne 3. srpna 2000, **sp. zn. II.ÚS 76/2000**, uvádí:

*„Ústavně zaručené právo vyjadřovat své názory, bez ohledu na případně možné omezení zákonem (čl. 17 odst. 4 Listiny), je již obsahově omezeno právy jiných, ať již tato práva plynou jako ústavně zaručená z ústavního pořádku republiky či z jiných zábran daných zákonem chránících celospolečenské zájmy a hodnoty; nejen tato obsahová omezení mohou právo vyjadřovat názory zbavit jeho ústavní ochrany, neboť i forma, již se názory navenek vyjadřují, je úzce spjata s ústavně zaručeným právem, k němuž se upíná. Vybočí-li publikovaný názor z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, ztrácí charakter korektního úsudku a jako takový se pravidla ocitá již mimo rámec ústavní ochrany. Přístup Ústavního soudu konvenuje rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva při aplikaci čl. 10 Úmluvy. Byť soud uznává, že svoboda projevu se vztahuje též na "informace" nebo "myšlenky", které urážejí, šokují nebo zneklidňují stát nebo určitou vrstvu obyvatelstva, současně vyslovuje, že osoba, která tvrdí, že její svoboda projevu byla zbytečně omezena, musela ji sama vykonávat způsobem konsistentním s demokratickými principy; musela být v dobré víře ohledně legitimacy svých tvrzení a vyslovit je způsobem slučitelným s demokratickými cíli (např. rozsudek ve věci *Observer a Guardian versus Spojené království* z roku 1991, A-216, a to na základě rozsudků počínaje případem *Handyside* z roku 1976, A-24, přes případ *Lingens* z roku 1986, A -103 a případ *Oberschlick* z roku 1991, A 204). V rozsudku ve věci *Handyside* (§ 49) výslovně uvedl, že kdokoli vykonává práva svobody garantované prvním paragrafem čl. 10 Úmluvy, má určité povinnosti a nese určitou odpovědnost. Mezi tyto lze právem zahrnovat závazek vyhnout se v mezích možností urážejícím výrazům, které lze pokládat za útok na práva jiných. Z toho vyplývá, že v podstatě lze pokládat za nezbytné, v určitých demokratických společnostech, sankcionování či prevenci před urážlivými útoky proti objektům ochrany, pokud "formality", "podmínky", "omezení" či "sankce" jsou přiměřené legitimnímu účelu.“*

V současnosti je běžné, že internetové diskuze obsahují hrubě urážlivé výrazy, které se bezprostředně netýkají věcného hodnocení kritizovaného subjektu, jako je tomu v tomto případě. Věcná kritika, která vychází z pravdivých či reálných podkladů, je v demokratické společnosti prospěšná, je třeba ji akceptovat a podporovat. Pokud se však jedná o „kritiku“ spočívající v anonymní publikaci hodnotících úsudků o osobě, ať už právnické nebo fyzické, které jsou expresivní a vulgární, s cílem kritizovaný subjekt dehonestovat, může jít o nepřiměřenou kritiku a zásah do dobré pověsti právnické osoby.

Bez ohledu na to, že jsou uvedené výrazy (a často ještě horší) v internetové diskuzi (tzv. chatu) běžné, neznamená to, že je provozovatel internetových stránek, na

nichž je diskuze zveřejňována, bez odpovědnosti za její obsah a úroveň. Žalovaný je provozovatelem internetových stránek, které se zabývají hodnocením činnosti různých subjektů – jde přímo o jeho podnikatelský záměr a výdělečnou činnost. Své stránky formou diskuze aktraktivizuje, čímž získává komerční prospěch. Za této situace je zároveň odpovědný za úroveň diskuze. Žalovaný si musí být vědom toho, že urážlivé a hanlivé výrazy vyskytující se ve veřejné diskusi na jeho internetových stránkách mohou poškodit dobrou pověst žalobce, tedy je podle § 5 odst. 1 písm. a) i b) zákona č. 480/2004 Sb. odpovědný za obsah informací uložených na žádost uživatele, neboť mohl vzhledem k předmětu činnosti, okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací uživatele je protiprávní (v rozporu s obecnými pravidly slušnosti – viz shora citované usnesení Ústavního soudu) a neučinil žádné kroky k odstranění urážlivých a hanlivých výrazů směřujících proti žalobci, které nijak nepřispívají k úrovni diskuze. Proto soud podle ustanovení § 5 odst. 1 zák. č. 480/2004 Sb. ve spojení s ustanovením § 19b obč. zák. v této části žalobě vyhověl a uložil žalovanému odstranit z internetu diskusi obsahující závadné výrazy.

Vzhledem k tomu, že činnost žalobce je prokazatelně podrobena dlouhodobé kritice v různých médiích, její praktiky lze považovat do jisté míry za „kontroverzní“, považuje soud odstranění závadného stavu (diskuze z internetu) za dostačující a požadavek na zaplacení finančního zadostiučinění 50.000,-- Kč zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. a vzhledem k tomu, že každý z účastníků byl úspěšný z 50 %, nepřiznal ani jednomu z nich náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení u Městského soudu v Praze. O odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Nebude-li povinnost uložená tímto rozsudkem splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domoci cestou soudního výkonu rozhodnutí /exekuce/.

V Praze dne 17. 3. 2010

JUDr. Jaromír J i r s a , v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Rosenmayerová D.

